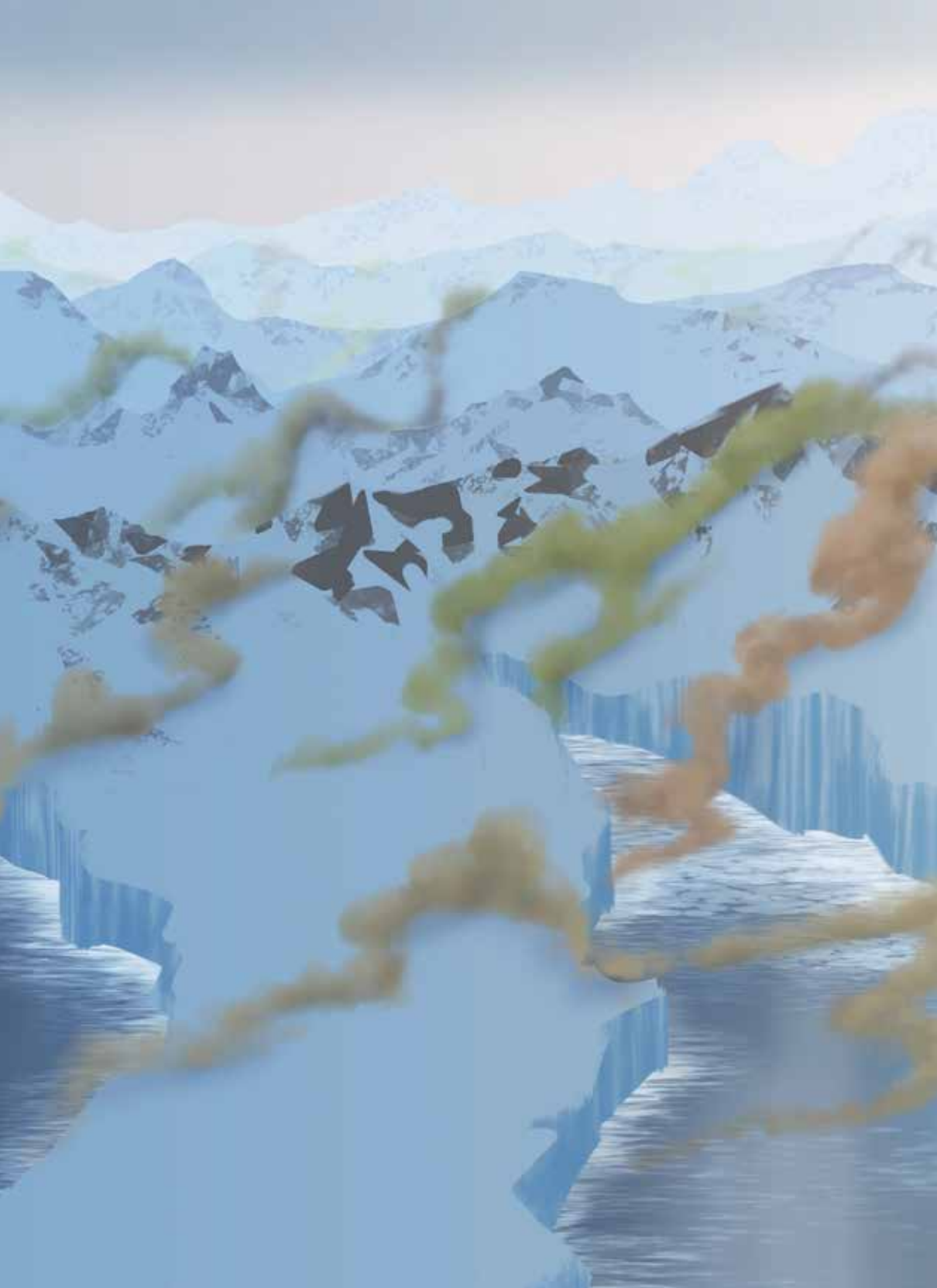

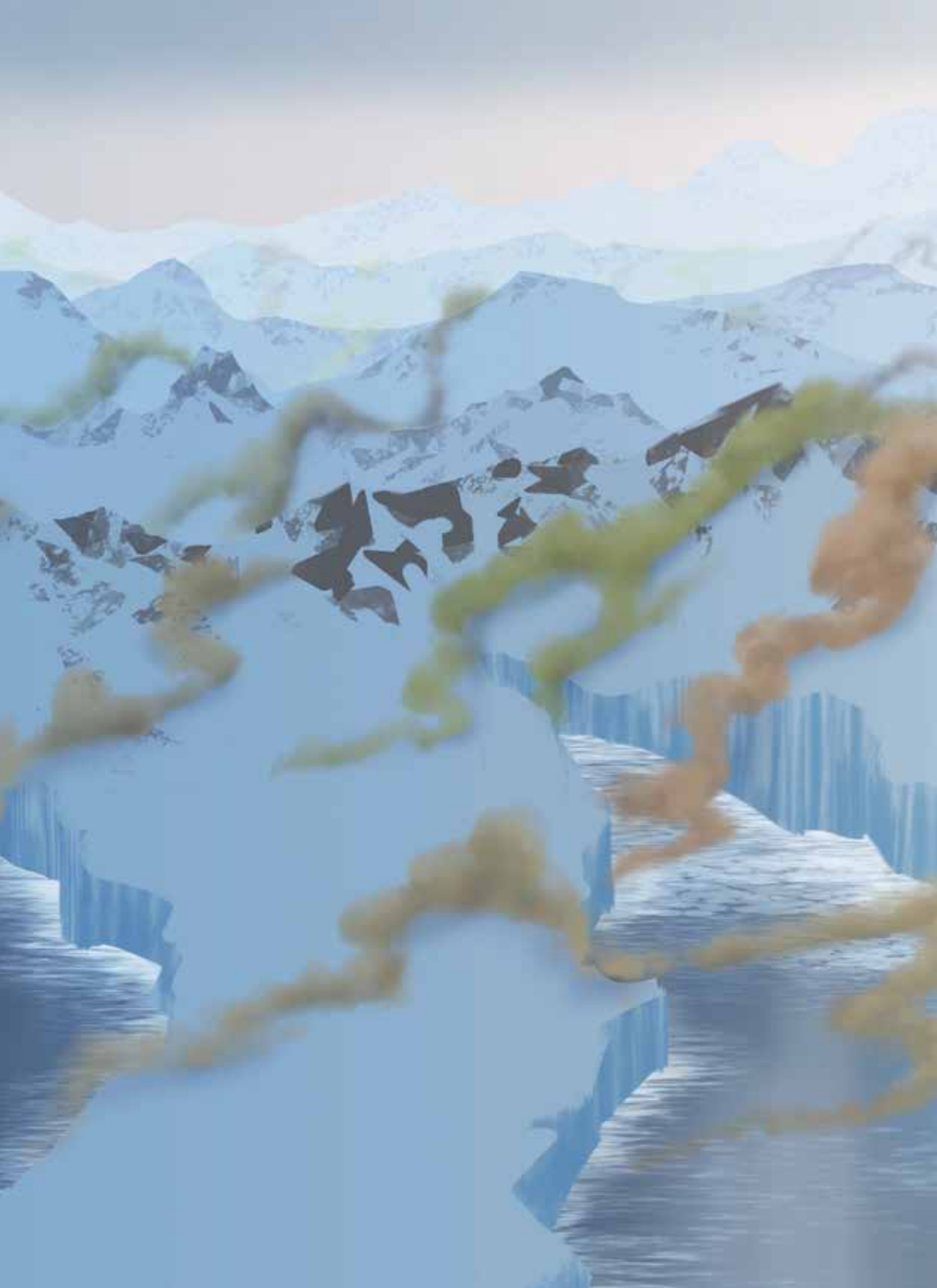
H E N R I K T A M M

NINDŽĖ TIMIS IR LEDO MIESTAS

NINDZĖ TIMIS
IR LEDO MIESTAS

Versta iš:
Henrik Tamm
NINJA TIMMY OCH STADEN AV IS
Bonnier Carlsen, Stockholm, 2018

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos
nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas ir iliustracijos, Henrik Tamm, 2017
Pirmą kartą švedų kalba pavadinimu *Ninja Timmy och staden av is*
2018 m. išleido *Bonnier Carlsen*, Stokholmas, Švedija.
Lietuvių kalba išleista susitarus su *Bonnier Rights*, Stokholmas,
Švedija ir *Banke, Goumen & Smirnova Literary Agency*, Švedija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Elžbieta Kmitaitė, 2019

© Leidykla „Nieko rimto“, 2020

ISBN 978-609-441-628-6

HENRIK TAMM

NINDŽĖ TIMIS IR LEDO MIESTAS

Iliustracijos autoriaus
Iš švedų kalbos vertė Elžbieta Kmitaitė

Vilnius
2020

Mamai ir tēčiui

I SKYRIUS

– Nekvailiok, – tarė Timio tėtis Vincentas. – Frisburgas – pramanytas. Tik pasaka, kurią tėvai pasakoja vaikams.

Timis atsiduso ir sukryžiavo letenas ant krūtinės. Vincen-
tas papasakojo, kad Timio mama kadaise sakėsi keliaujanti
į Frisburgą. Nuo to laiko niekas apie ją negirdėjo. Timis
ką tik pareiškė tėčiui, kad nori leistis jos ieškoti ir, jei tik
prireiks, išgelbėti. Užsispyręs varstė senąjį katiną akimis.
Burna išdžiūvo, širdis apšalo. Daugiau net nebesinorėjo
apie tai kalbėti.

Jiedu su Vincentu sėdėjo prie nediduko stalo bičiulės
Matildos kepykloje. Buvo jauku ir šilta, kvėpėjo bandelė-
mis ir cinamonu. Pro didžiulį langą Timis matė, kaip dieną
keičia šiltas vakaras. Matilda strikinėjo nuo stalo prie stalo
degiodama žibalines lempas.

– Net jei tas Frisburgas tikrai egzistuoja, – tęsė Vincen-
tas, nepaisydamas priekaištingo sūnaus žvilgsnio, – miestas,
nukaltas iš *ledo*, Elisandrijaus mokslininkai jau tikrai būtų

jį radę. O tada grįžę ir viską papasakoję, – Vincentas lėtai papurtė galvą. – Tavo mama buvo nuotykių ieškotoja. Niekas negalėdavo jos perkalbėti. Leistis paskui ją... bandyti surasti dabar, po daugelio metų, – beprasmiška. O jei būtų grįžusi čionai, juk būtų apsireiškusi? Būtų davusi *kokią nors* ženklą, kad yra gyva, – katinas įdėmiai, supratingai pažvelgė į Timį, tarytum norėdamas išlyginti raukšleles, susimetusias sūnui ant kaktos. – Man labai gaila, vaikelai, bet tavo mamos nebėra. Nedaryk tos pačios klaidos, kokią padariau aš.

Vincentas nusišluostė grietinėlę nuo kailiuko aplink nosį, akys sušvelnėjo. Vokai apsunko, jis vos laikėsi atsimerkęs. Nebuvo baisiai išvargęs, tik persivalgęs. Visą gyvenimą pragyveno gatvėje, nežinodamas, kada gaus ko užkrimsti, todėl dabar šlamštė už visus tuos alkanus metus.

Mėlynasis Kiškis – mechaninis žaislas, kadaise buvęs blogas, dabar perprogramuotas ruošti desertus ir kepti pyragus, neseniai tapęs vyriausiuoju kepėju Matildos tėvų kepykloje, iškišo nosį iš virtuvės pasižiūrėti, ar svečiams nieko netrūksta. Patenkintas nusišypsojo Vincentui ir grįžo prie darbo.

Timio tėtis tiesiog alpo nuo Kiškio naujausio šedevro – pistacijų torto su vaniline grietinėle ir tekšėmis, storai aptepto marcipanų glajumi. Senasis katinas sukirto kevirtą gabalą ir patenkintas atsilošė krėsle. Bet Timis nė

nemanė taip lengvai pasiduoti. Visą popietę prašinėjo Vincento pasakoti apie mamą.

– Jos vardas Jazmina, – porino Vincentas. – Protinga, atkakli moteris, manė esanti nemirtinga.

Mes, katinai, juk turime devynias gyvybes, bet Jazmina turbūt turėjo devyniolika. Bėda ta, kad per greitai visas jas išnaudojo. Neįsivaizduoju, kaip tokia tapo. Jos artimieji man atrodė paprasčiausi turtingi snobai. Bet Jazminai nerūpėjo pinigai. Priešingai, ji nenustygo vietoje. Troško pažinti pasaulį.

Timis sužinojo, kad Jazmina buvo visai kitokia nei jos prabangaus rajono gyventojai. Nesirengdavo šilkais ir aksomais kaip visi kiti, pirmai progai pasitaikius lėkdavo pasivažinėti dviračiu po miestą, ieškodavo dar neatrastų, neištyrinėtų gatvelių.

Sykį važiuodama skersgatviu už Fazorijaus koncertų rūmų Jazmina prasidūrė dviračio padangą. Tiesiai priešais Vincento skardinę pašiūrę. Jis padėjo jai sutaisyti dviratį. Atsidėkodama Jazmina nusivedė Vincentą į restoraną (jam tai buvo pirmas kartas gyvenime). Jazmina juokėsi iš visų jo pokštų ir susižavėjusi klausėsi, kaip jis groja lūpine armonikėle. Jiedu ėmė susitikinėti. Bet draugystė truko neilgai. Vos po poros mėnesių Jazmina staiga dingo.

– Kodėl? – paklausė Timis.

– Nežinau, – atsakė Vincentas, nudūręs akis į stalą.

Po kurio laiko Vincentas išvydo Jazminos vardą laikraštyje. Ji savanoriškai prisidėjo prie ekspedicijos, kuri leidosi tyrinėti Baltėjos.

Baltėja – tai sala toli šiaurėje, už tundros, kitoje Geležies jūros pusėje. Kai kurie vadina ją Šiaurės ašigaliu, nes tai pati šiauriausia vieta Žemėje. Pasak straipsnio laikraštyje, visą salą dengia balta vata, vadinama sniegu, o daugiau apie Baltėją niekas nieko nežino. Daugelyje žemėlapių ji nė nepažymėta. Bet sakoma, kad ten ir stūkso tas garsusis, paslaptingasis ledo miestas Frisburgas. Jis minimas senose knygose, archeologų atrastose prieš šimtus metų. Jos parašytos keista senovine kalba ir vertėjai nesutaria, kaip jas išversti į elisandrų kalbą. Tačiau kai ką visgi *pavyko* išversti. Ten buvo rašoma, kad Frisburge žėri rūmai su aukštais bokštais ir arkiniais tiltais, viskas iškalta iš perregimų ledo luitų. Įmantrios skulptūros stūkso vidiniuose kiemuose, aukšti pastatai – inžinierių ir projektuotojų šedevrai – stiebiasi iki pat debesų. Bet dauguma mokslininkų vieningai teigė, kad tose knygose surašytos pasakos, juk niekas negalėtų gyventi ten, kur šitaip šalta. O ir jos pačios, deja, seniausiai kažkur pradingo.

Kad ir kaip neįtikima, jog Frisburgas egzistuoja, Timis vis tiek troško leistis ieškoti mamos. O jei tas miestas *tikrai* ten yra? O jei ji vis dar gyva? Klausimai zujo galvoje ir

žadino naujas mintis: matyt, jis gimė dar prieš Jazminai iškeliaujant. Ar ne? Bet mamos visiškai neprisimena. Kodėl ji pabėgo? Dėl to, kad atsirado jis? Kodėl nepasiėmė jo kartu? Timis turi ją rasti ir gauti atsakymus.

Matildai einant pro šalį, Vincentas džiugiai nusišypsojo ir tarė:

- Dar du gabaliukus, ačiū.
- Oi, man jau užteks, dėkui, –

kilstelėjo letenėlę Timis.

Vincentas suglumo.

- Hm... tai vis tiek du gabaliukus.
- Paruošim du, Vincentai, – atsakė Matilda ir dingo virtuvėje.

Vincentas vėl pažvelgė į sūnų.

– Timi, nekeliauk, – ir papurtė galvą. – Ar bent žinai, kas tas sniegas? Jis šaltas, slidus ir apgaulingas. Elisandrijaus kačiukams sniegynuose ne vieta.

Jis buvo teisus. Elisandrijus – karštas ir dulkėtas miestas, čia net lietinguoju sezonu neatšaldavo. Timis valandėlę tylomis žvelgė į tėtį. Galų gale išpūtė krūtinę ir išrėžė:

– Bet juk *buvo* vienas mokslininkas, tikėjęs, kad pasakojimai apie Frisburgą – tiesa. Molės senelis jaunystėje tyrinėjo šiaurės tyrlaukius ir savo knygoje rašė kadaise sutikęs vyrą, kuris pažinojo kažką, kas buvo girdėjęs gandus, jog miestas egzistuoja.

Timio draugė laputė Molė buvo archeologė. Ji dažnai pasakodavo apie senelio Teodoro žygdarbius ir ilgas, pavojingas keliones į neištirtas laukines šiaurės žemes. Teodoras apie savo nuotykius parašė knygą ir pats ją iliustravo (nors eskizuose buvo vaizduojamos tik keistos balkšvos dėmės). Pats Baltėjoje, žinoma, nebuvo apsilankęs, bet tie *gandai!* Juk ganduose, kuriuos žmonės kartoja iš kartos į kartą, turi būti bent krislas tiesos?

– Privalau pabandyti, – tarė jis, akimis grėždamas stalą. –
Ji juk mano mama.

Vincentas giliai įkvėpė ir vėl susmuko.

– Gerai, vaikeli, daryk kaip išmanai. Juk visad taip gyvenai.

Timis prisivertė nusišypsoti. Kaip tik tą akimirką atžygiavo Matilda nešina dviem gabalais torto Vincentui.

– Kiškis pridėjo daugiau grietinėlės, – tarė ji ir pastatė lėkštę Vincentui po nosimi.

Katinas bemat pažvalėjo.

– Kaip gerai! Mirštu iš bado.

Timis žiūrėjo, kaip tėtis abiem letenom čiumpa gabalą torto ir susikišęs pusę kaipmat praryja.

– Einu pasivaikščioti, – Timis pakilo.

– Gehai, – pilna burna atsakė tėtis, – iki pašimatymo. Būk atšarguš, šūnau.

– Iki, tėti.

Timis išėjo iš kepyklos, galvoje zvimbė minčių spiečius. Nukabinęs nosį nusliūkino gatve. Mašinos, vežimai ir mopedai pypsėdami lenkė Timį, bet katinėlis jų nepaisė – žingsniavo tolyn nuleidęs akis į grindinį. Ant ausų tūpė musės ir kiti vabzdžiai, bet jis jų nė nepastebėjo. Tik ėjo ir ėjo, mąstė, galvojo, kol pamažu atslinko naktis.

TURINYS

1 skyrius	5
2 skyrius	14
3 skyrius	24
4 skyrius	31
5 skyrius	41
6 skyrius	54
7 skyrius	61
8 skyrius	69
9 skyrius	79
10 skyrius	88
11 skyrius	97
12 skyrius	105
13 skyrius	114
14 skyrius	128
15 skyrius	139
16 skyrius	148

Katinėlis Timis jau atrado savo tėtį, o dabar leidžiasi ieškoti mamos. Kartu su bičiulėmis Flora ir Mole skraidančiu laivu iškeliauja į šiaurę – pasitaikė puiki proga ir surasti mamą, ir pamatyti legendinį Baltėjos saloje esantį ledo miestą. Tačiau atvykus paaiškėja, kad Baltėja visai nebepanaši į sniegu nuklotą pasakų šalį. Pasirodo, savimyla verslininkas Baronas von Stuobrys ėmė Baltėje grežti naftą, nė nesusimąstydamas, kaip niokoja gamtą. Timis su nindžėmis šoka gelbėti mirštančios šiaurės.

„Nindzė Timis ir Ledo miestas“ – penktoji švedų rašytojo ir iliustruotojo Henriko Tammo nuotykių knyga apie katinus Timį ir Florą, šermuonėlį Simoną, lemūrę Išę, mergaitę Matildą ir kitus draugus.

Redaktorė Giedrė Kmitienė
Korektorė Erika Merkytė-Švarcienė
Maketavo Lina Ribinskė
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Niekorimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

– Oho... – tarė Molė, priėjusi prie Timio. Iškėlė fototroną ir viską nufotografavo. – Ar čia tas... ledo miestas?

Timis nesumojo, ką atsakyti. Stovėjo it suledėjęs, bet ne nuo šalčio. Smegenys bandė apdoroti informaciją su tokiu užsidegimu, kad nebuvu kada galvoti apie šaltį. Ar čia mama ir atkeliavo? Ar tik tiek beliko iš ledo miesto?

Nindzė Timis – tikras drąsuolis, kuriam nebaisūs jokie pavojai. Keliuoti į tolimoje šiaurėje esančią Baltėjos salą ieškoti dingusios mamos? Kodėl gi ne – pirmyn į skraidantį laivą!

Tačiau atvykus paaiškėja, kad Baltėjoje dedasi siaubingi dalykai. Ledas tirpsta, vanduo apnuodytas, oras persmelktas lipnių juodų dūmų, o iš nuostabių garsiųjų ledinių Frisburgo rūmų teliko balutė. Tikri nindzės neleis gamtai pražūti, o katinėlis Timis su draugais – patys tikriausi nindzės!

Daugiau nindzės Timio ir jo draugų nuotykių:

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-628-6

9 786094 416286